

KETTŐBŐL EGY

Elmondom, milyen.
Hozzáteszem, nem találkoztunk még,
de az az ismerős érzésem van, hogy ismerem.
Meggönnyíti a helyzetet a nagyanyám.

Neki is voltak ezüstjei.
Huszonnégy személyes, de ellopták
az egészet, mind a százharminc darabot.
(Merőkanál, tortalapát, húsvilla stb.)
A Herendit is, egy Zsolnayt hagytak,
váza, kék minta és egy csempülés persze.
Pucolni kellett meg törülni róla a port,
ez a portörülés megmaradt, törülni mindig a port.

Módszeresen leinformál.
Mosolyog, hogy ne tűnjön fel, észre se vedd,
észrevétlenül mondod el, ami a kifogás lesz
utóbb ellened. Teljesen profin mosolyog,
méreget, fürkészs. Azt mondod a konyhában,
istenem, annyira kedves.

A műsorújságot mindennap átnézi.
Letört akasztós Parkerrel karikázza be
a híreket.

Van egy sárga kardigánja.
Kinyúlt az ujja, befőttesgumit húz rá,
hogy ne csússzon le. Alágyúri a zsebkendőt.
Kell a kardigán, ez kell,
az új sárgát felveszi majd. Alkalmomra.

A hajára ugyanúgy kényes.
És elég határozottan politizál.
Azt meghallja, hogy mit mondott az államtitkár,
és mélységesen fel van háborodva.
Közben megjegyzi, az a dolog múltkor
nem volt igazán fair. Nem mondja meg,
hogy pontosan mire gondol, nem hajlandó.

Mert aggódik, azért hív föl.
De biztos jössz, ugye. Hálló, így szól bele.